ROGER KIMBALL: „DR.” TE VA PRIMI ACUM

Autor: Redacția Syntopic | 29 iunie 2022

Un articol de Roger Kimball pentru The New Criterion

Articol original: The „Dr.” Will See You Now

Articol tradus de Anton Constantin, student la Facultatea de Filosofie, Universitatea din București, pentru stagiul de practică organizat în parteneriat cu redacția Syntopic.

Despre Joseph Epstein și „artileria grea” a politicii de identitate

Trelawney își schimba mereu stilul – chiar și numele, cred; nume care, desigur, nu era mai „trelawneyan” decât este al meu. Și nici nu știa nimeni de ce ar trebui să i se adreseze cu „doctor”. – Anthony Powell, *The Kindly Ones* (1962)

Joseph Epstein este, fără îndoială, unul dintre cei mai buni eseiști americani. El este, de asemenea, unul dintre puținii autori care acoperă un spectru larg de domenii. Scrie antologii pline de viață și plăcute de lecturat despre scriitori importanți precum Matthew Arnold, Henry James și George Santayana. Acestea sunt lucrări substanțiale din punct de vedere intelectual, a căror erudiție este considerabilă, deși ușor depășită.

De asemnea, scrie ocazional eseuri după modelul lui Mencken, Macaulay sau Montaigne. Și mai scrie și articole de opinie scurte și de actualitate, ale căror caracteristici sunt umorul, intuiția morală și umanitatea liniștită. Epstein este uneori polemic în mod decent. El este întotdeauna amuzant.

Epstein nu este străin controverselor. De-a lungul unei cariere îndelungate, a atras adesea mânia adepților corectitudinii politice. Feministele dispeptice, în special, manifestă o alergie la scrierile sale, la fel ca și alți certăreți, guralivi și militanți pentru diverse cauze – oricine, pe scurt, mai generos înzestrat cu un simț al siguranței de sine decât cu simțul umorului.

Deși este laureat a numeroase premii și onoruri, faptul că Epstein a încălcat în mod repetat cerințele surorității nu a fost lipsit de costuri pentru el din punct de vedere profesional. O astfel de incursiune, de exemplu, a fost cea care a pus capăt activității sale de redactor la *The American Scholar* (1975-97), o revistă literară trimestrială care a înflorit foarte mult sub îndrumarea sa, dar care de atunci a decăzut într-o zonă reziduală de cronici necitite și ilizibile de la izvorul bălmăjit al autofelicitării inveterate.

Cea mai recentă fărădelege a lui Epstein a apărut luna trecută în paginile celor de la *Wall Street Journal*. Era un articol de opinie lejer, intitulat „Există un doctor la Casa Albă? Nu și dacă aveți nevoie de un doctor în medicină". În el, Epstein o ironizează ușor pe Jill Biden, care, la 20 ianuarie 2021, a devenit Prima Doamnă a Statelor Unite. De asemenea, el îi oferă câteva sfaturi sănătoase. În urmă cu vreo cincisprezece ani, doamna Biden a luat un doctorat în educație la Universitatea din Delaware, cu o teză despre – așteptați să vedeți –– „Retenția studenților la nivelul colegiului comunitar: satisfacerea nevoilor studenților".

Se pare că doamnei Biden îi place să se numească „Dr. Biden", o înclinație despre care Epstein spune că „sună și pare frauduloasă, ca să nu spunem că este un pic comică". Ea ar trebui, recomandă Epstein, să renunțe la titlu, fie și numai pentru simplul motiv că acesta comunică mai degrabă afectare și nesiguranță socială, decât onoare.

În Statele Unite, oricum, se înțelege în general, deși este rar menționat în societatea politicoasă, că, cu cât instituția academică a cuiva este mai puțin distinsă, cu atât este mai probabil să se insiste asupra onorificului „Dr." Și asta pentru diplomele de doctorat. Diploma de „Ed.D." – oficial, „doctor în educație" – este, să fim sinceri, mai degrabă un certificat decât o diplomă. Da, cineva are dreptul la titlul de „Dr.". Dar va fi doar la un pas, sau chiar la o jumătate de pas, distanță față de acei artiști și furnizori de săpunuri de tip boutique care se autointitulează „Dr." sau „Doc": „Dr. Bronner", de exemplu, sau „Doc Watson".

În această țară, în majoritatea situațiilor, „Dr." este un onorific rezervat în mod corespunzător medicilor. Înțelegem că există excepții notabile – „Dr. Henry A. Kissinger" îmi vine în minte – dar excepțiile nu fac regula.

Pe scurt, credem că domnul Epstein i-a făcut o favoare doamnei Biden subliniind acest lucru – deși, fără îndoială, este adevărat că le-a făcut o favoare și cititorilor săi, subliniind acest lucru în mod public. „Delicios" a fost cuvântul folosit de mulți cunoscători.

Dar nici echipa Biden, nici organizațiile *woke* care îi înconjoară pe aceștia nu au apreciat efortul. Într-adevăr, reacția lor a fost rapidă, furioasă și neîngăduitoare. Într-un răspuns ferm la această reacție, Paul A. Gigot, editorul de la *Wall Street Journal*, a descris tsunamiul de plângeri pe care l-a stârnit articolul lui Epstein. Acesta a început

încet, a remarcat el, dar a crescut rapid până la „o avalanșă de critici din partea presei și de pe Twitter, inclusiv cereri ca eu să retractez articolul, să-mi cer scuze personal doamnei Biden, să-l interzic pe domnul Epstein pentru totdeauna, să demisionez și să mă gândesc la păcatele mele”. În mod clar, a concluzionat el, protestul a fost o „strategie politică” calculată.

Michael LaRosa, secretarul de presă al doamnei Biden, a sunat gongul indignării feministe. „Dacă ați avea vreun pic de respect pentru femei”, s-a plâns el într-un *tweet*, „ați elimina această manifestare respingătoare de șovinism din ziarul dumneavoastră și i-ați cere scuze”. Această imprecație încă reverbera când Doug Emhoff, soțul Kamalei Harris, a asigurat lumea că „Dr. Biden și-a câștigat diplomele prin muncă grea și curaj pur”. Nu doar curaj, vedeți, ci curaj pur în urmărirea, ca un gastroenterolog pedagogic, a „retenției studenților” la colegiile comunitare!

Bănuim că Gigot are dreptate. „Părerea mea”, a spus el, „este că echipa lui Biden a ajuns la concluzia că aceasta este o șansă de a folosi artileria grea a politicii de identitate pentru a trimite un mesaj criticilor în timp ce se pregătește să preia puterea. Nimic nu se compară cu a juca cartea rasei sau a genului pentru a înăbuși criticile.” Nu, într-adevăr, nimic nu se compară. Iar Universitatea Northwestern, instituția la care Epstein a predat mulți ani, a realizat acest lucru.

Un comunicat al departamentului de engleză a apărut exact la timp pentru sărbători, bineînțeles, nu lipsit de pompozitatea academică de rigoare: „Departamentul este conștient de faptul că un fost lector adjunct [un fost lector adjunct, atenție, nu unul dintre noi, profesorii titulari importanți], care nu a mai predat aici de aproape 20 de ani, a publicat un articol de opinie care calomniază în mod nemeritat faptul că Dr. Jill Biden și-a revendicat public, pe bună dreptate, acreditările și expertiza doctorală.” Un comunicat oficial al Universității a dezvoltat această temă: „Joseph Epstein nu a fost niciodată profesor titular la Northwestern [ăăă, și ce dacă?] și nu a mai fost conferențiar aici din 2002”. Apoi vine una dintre glumele noastre preferate, afirmarea angajamentului față de ceva ce, de fapt, disprețuiești și respingi: „Deși susținem cu fermitate libertatea academică și libertatea de exprimare [sigur că da], nu suntem de acord cu opinia domnului Epstein și credem că titlul de doctor este bine meritat de oricine a obținut un doctorat, fie el în educație sau în medicină.” Ei încheie prin semnalizarea virtuții cu aplomb: „Northwestern se angajează ferm față de echitate, diversitate și incluziune și nu este deloc de acord cu opiniile misogine ale domnului Epstein”.

Dacă Epstein a fost misogin când i-a arătat un crud adevăr lui Jill Biden, a fost *The Washington Post* implicat în xenofobie când a râs de comentatorul american de origine maghiară și susținător al lui Trump, Sebastian Gorka, născut în străinătate, pentru că s-a identificat ca „Dr. Gorka”? Lui „îi place să i se spună «Dr. Gorka»”, a susținut WaPo în

2017. Dar „își face de cap doar în presa conservatoare”. Și cum rămâne cu Ben Carson? Actualul secretar HUD este, de asemenea, fostul director al secției de neurochirurgie pediatrică de la Johns Hopkins Children’s Center, adică un doctor adevărat. Cu toate acestea, *The New York Times* îl identifică în mod regulat ca fiind „domnul Carson”, chiar dacă se referă cu drag la Jill Biden ca fiind „doctor”. Este acest lucru rasist sau este doar un leftism *woke* intolerant în acțiune? După cum a observat cu acuitate autorul și comentatorul Glenn Reynolds: „Este bine să vedem cum puterea instituțiilor noastre jurnalistice și academice este folosită pentru a proteja stima de sine a unei femei albe bogate și puternice”.

În context american, Melania Trump este o adevărată exotică. Ea provine dintr-o țară mică din Balcani, vorbește fluent o jumătate de duzină de limbi străine și s-a dedicat cu ceea ce domnul Har – pardon, Emhoff – ar putea numi „muncă grea și curaj pur” pentru a obține succesul departe de mediul confortabil al sinecurei guvernamentale. Nu ne aducem aminte ca vreo revistă pentru femei să o fi pus pe copertă în ultimii patru ani, în ciuda frumuseții sale fizice și a farmecului. *New York Times* nu a publicat în grabă articole despre ea, iar mediul academic nu s-a adunat cu lacheii săi pentru a o flata.

După ce alegătorii s-au întâlnit pentru a-și exprima votul pentru el, Joe Biden a ținut din nou o pledoarie pentru unitate: „Acum este timpul să dăm pagina… să ne unim și să ne vindecăm”, a spus el. Aplaudăm acest sentiment. Dar ne întrebăm ce vrea să spună prin „uniți” și „vindecați”. Dacă judecăm după acțiunile instituțiilor care i-au susținut cauza în acest episod trist, „a da pagina” ar putea fi doar un eufemism pentru „a arunca în temniță tot și pe toți cei care nu sunt de acord cu programul tău”. Nu a fost un semn încurajator faptul că Universității Northwestern, în ciuda declarațiilor sale despre Epstein, i s-a imputat că ar trebui să facă pe Orwell (sau pe Stalin) și să îl șteargă de pe site-ul lor care enumeră profesorii emeriți, cu toate declarațiile serioase de susținere a „libertății academice și de exprimare”. După cum a avertizat Gigot în editorialul său pentru *The Wall Street Journal*, „Așa funcționează cultura anulării”.

Este foarte rar ca Gigot să răspundă în presa scrisă criticilor aduse la ceea ce apare în paginile sale. Fără îndoială, acest lucru se datorează faptului că el înțelege că critica este o parte naturală a metabolismului jurnalismului de opinie. În cursul normal al vieții noastre politice, ea este nu numai așteptată, ci și salutară. Oamenii au puncte de vedere diferite cu privire la chestiuni controversate. O expunere respectuoasă a acestor diferențe face sau ar trebui să facă parte din suflul vital al democrației. Dacă Gigot a ieșit în presă în legătură cu aceste dezacorduri, nu a făcut-o atât pentru a-l apăra pe Epstein sau pentru a răspunde la lătratul de chihuahua al interlocutorilor săi, cât pentru a trage un semnal de alarmă împotriva „artileriei grele a politicii de identitate” pe care a găsit-o operând în fundal.

Strategia de guvernare a politicii de identitate nu este de a încuraja libera exprimare, ci

de a o suprima. În esență, este o întreprindere totalitară, care utilizează jargonul de rasă, gen și egalitarism radical pentru a impune o conformitate sufocantă. Este încurajator să îl vedem pe Gigot afirmând, la unul dintre cele mai importante ziare ale națiunii noastre, că „aceste pagini nu vor înceta să publice eseuri provocatoare doar pentru că jignesc noua administrație sau cenzorii politici din mass-media și din mediul academic”. Dacă, așa cum bănuim, avanpremiera la care tocmai am asistat a fost un fel de testare, aceasta sugerează că Gigot va fi foarte ocupat să se confrunte cu încercări tot mai violente de a „da pagina” și de a impune noi moduri oribile de „vindecare” și „unitate”.

Imagine: Unsplash